

Til dig med den tomme indkøbstaske:

Byd en engel op til dans!

Forfatteren og præsten Niels Johansens nye bog "Som stenene synger i vinden" er en rejse ind i en duft af Bibelen, hvor øjeblikket fyldes.

Man kan se det for sig midt i hverdagens træthed, at man går dér med sin tomme gule Netto-pose og dårligt nok ved, hvad man skal, og så lyser der en himmelsk pinselampe, og altid bliver forandret. Sådan tror jeg, forfatteren og præsten Niels Johansen har det med pinsen.

Pinsen er ikke den letteste højtide at forklare. Helligåndens komme. OK, men hvad betyder det for mig? Det kan siges kort. Det betyder alt for dig. Det betyder, at din træthed bliver vendt. Din mentale "indkøbspose" bliver fyldt, og du får lyst til at byde en engel op til dans!

Billedet er fra Niels Johansens seneste bog "Som stenene synger i vinden". Det er en billedbog uden fysiske billeder. Det er billeder i ord skrevet på to sprog, poesi og prosa.

Det er en bibelbilledbog, der åbner de fortællinger mange af os har hørt, fra vi var børn, og som vi senere hen har mødt i kirke, litteratur eller musik. Det er breve til Bibelens personer og poetiske genklange, der alle bliver til undren i mig. Det er dér nutidens øjeblik får dybde fra vores grundfortælling, som Bibelen jo er blevet kaldt.

Det er Johansens ambition at folde de øjeblikke ud, og ud af den ambition kommer der 74 billeder og et credo (en trosbekendelse). Går man med på rejsen bliver mange grå sten til funkende dyrebareheder, ja, så synger selv stene i én.

Johansen begynder på skabelsens morgen og slutter med den gamle seer på Patmos, Johannes, der skuer ind i paradishaven, hvor "Englen slår guldsmut på vandet".

Johansens poesi begynder sådan: "Gud, jeg tror, du sang af lykke, da du så din grønne jord." Det er den lykke, der nu skal foldes ud i mit øjeblik. Skabelsen, måske du og jeg hører Haydns musik? Der skal billeder på, og det er det, Johansen, vil hele vejen gennem Bibelen, så vi kan synge af den samme lykke.

Han fortsætter med Adam og Eva, Kain og Abel. Vi kender historien. Måske også fra Steinbecks roman "Øst for paradiset"? Bibelens historier er så mange steder. Går vi videre til Abraham, Jakob og Josef, så husker nogen måske en religionslærerinde, der kunne få det triste skolelokale til at lyse op både i gru og glæde. Måske nogle voksne er dykket ned i Thomas Manns store romanserie om Jakob og Josef og hans brødre? Bibelens personer fylder meget.

Niels Johansen undrer sig hver gang over noget i de historier. Han kan ikke slippe dem. Abraham, hvad tænkte du, da du tog afsted med din elskede søn til Morijabjerg? – og hvad tænkte du, Sara, var din moderlige intuition ikke i alarmberedskab? Det er jo en rædselsfuld historie.

Jeg forstår godt Niels Johansens undren, og jeg glæder mig over hans poesi, der kommer lige efter hans prosa. "Hvem tilbeder guder, der kræver, at vi ofrer det bedste, vi har?"

Gud stoppede Abraham og viste ham stjerner på en stjerneløs himmel. Dér ser du dit tal! – du skal ikke ofre din søn, men glæde dig over, hvad der ligger af planer til dig.

Johansen fortsætter sin livsvandring gennem Bibelen fra det gamle testamente og ind i det nye. Skriver breve til bl.a. Zakarias, Johannes Døberens far, Gabriel, hyrderne på marken, den fængslede Johannes, Maria, de bange fiskere på Genesareth Sø, Martha og Jesu disciple. Hvad tænkte I? Hvad fortæller I os? Hvilket indtryk gjorde alt dette på jer?

Et af de overraskende breve er brevet til Johanna, der er mor til den røver på korset, som Jesus sagde skulle være med ham i paradiset. En mor, hvis barn var en røver og nu skulle dø på et kors. Hendes liv er smadret, ægteskabet derhjemme slået i stykker og mørket er for altid i hende. Lige indtil hun hørte Jesu ord: ”I dag skal du være med mig i paradiset”. Det gav et overraskende håb og en tro på, at det hele ikke er håbløst. Her kunne Johansen godt have undt Johanna en salme, men Golgata-scenen bliver i stedet en scene for os. Vi kommer med, og det er Johansens pointe hele vejen. Jesus døde for enhver, ”for at være alle nær”. Johanna og vi står samme sted, og med et overraskende lyshåb.

De sidste billeder i bogen er tilegnet Paulus og Johannes med sin Åbenbaring. Den Paulus, som mange synes er dystert, får ordet fra fængslet. Han gjalder sit lyshåb ud: ”Glæd jer altid i Herren”. Det får stene til at synge og lænker til at bryde. ”Gå med glæden, hvor du går, til de glædesløse rækker. Glæden smitter, spreder lys, finder oversete sprækker.”, synger Johansen så.

Niels Johansens bog kan snildt bruges til studiekredse, hvor poesi og prosa kan foldes ud, så der sker noget i deltagerens øjeblikke, ja, måske vil nogen byde en engel op til dans på vejen hjem fra sognegården!

Søren Hermansen, fhv. sognepræst i Sorgenfri.